

[Poul Møller.]

grå hår, og når den højtærede økonomiminister mener, at hans indsat har været til gavn for landet, vil jeg da ikke tage denne selvhævdelse fra ham. Men det er jo et helt andet spørgsmål, om det har været til gavn for det radikale parti. I hvert fald nåede man ned til de 5,8 pct., og det er derfor, jeg mener, at dette valgresultat er udtryk for, at det radikale parti, der i alle disse år har været tungen på vægtskålen, har forvaltet sin nøgleposition på en mæge-løst mærkelig måde.

At den højtærede statsminister på en helt anden måde glæder sig over det radikale venstres eksistens, er da så ligetil, for det er jo blevet sådan, at den højtærede statsminister kan regne med, at denne eksistens i enhver situation er til gavn og glæde for socialdemokratiet. Dette er blevet bekræftet ved, at det radikale partis eksistens har givet socialdemokratiet mange, mange regeringsår, som de ellers havde været foruden. Derfor forstår jeg fuldstændig denne glæde. Den eneste bekymring, den højtærede statsminister i den henseende kan nære, må hidrøre fra, at han efter det sidste valg ligesom kan se afslutningen på denne situation. Hvis man gransker hans indre, tror jeg man vil finde, at hans største bekymring skyldes, at socialdemokratiet slider sine støttepartier op. Det kan være farligt, hvis man engang når til at skulle have støttepartier uden at kunne få nok af dem, fordi disse er blevet slidt op af socialdemokratiet.

Det ærede medlem hr. Baunsgaard var inde på en række betragtninger over det mål, man var enig om i den radikale gruppe, nemlig at føre radikal politik. Lige gyldig hvordan man stillede sig til regeringsdannelsen, var man enig om dette mål: at føre radikal politik. Det manglede bare; hvad skulle man ellers blive enig om i den radikale gruppe? Det ærede medlem spøjte meget med ordene socialisme og liberalisme og deres devaluering og sagde, at de havde mistet deres betydning. Mon ikke også ordet „radikal“ i forbindelse med det ærede medlems parti har mistet sin betydning? Hvis vi virkelig skal tale om, hvad ordene betyder, mon så ikke et parti, der kalder sig radikalt og går til valg under parolen „vis mådehold“, er kommet lidt langt fra

ordets betydning? Og i praktisk politik, hvad er så radikal politik? Vi ved det jo dårlig nok. Vi ved, at det er blevet en arbejdsmetode; vi ved, det er blevet et forsøg på at bruge stemmerne til at støtte socialdemokratiet i enhver given situation mod til gengæld at opnå en vis indflydelse med hensyn til visse ubestemte synspunkter, som det efterhånden er svært at se bygger på andet end en kompromisånd.

Jeg skal ikke gå ind på en diskussion om socialisme og liberalisme. Dette har været diskuteret i fjernsynet og mange andre steder. Vi ved, at socialdemokratiet, mellem venner i hvert fald, kaldes socialistisk, og vi ved, at det ærede medlem hr. Baunsgaard her selv stod og talte om, at man måtte prøve på at finde en midtsamlende liberalistisk linje. Her var han altså igen inde på det ord, han selv mente havde mistet sin betydning. Han tillagde det dog alligevel en vis idémæssig betydning, idet han sagde, at man skulle skabe en midtsamlende liberalistisk linje. Jeg tror, at folketingets medlemmer har fået fornemmelsen af, hvad man lægger i ordene. I dag lægger vi ikke det samme i ordet socialisme, som der blev skrevet af Karl Marx i *Das Kapital*, og vi lægger ikke i moderne sprogbrug Adam Smiths teorier ind i ordet liberalisme. Vi lægger visse tendenser ind i disse ord: i socialisme en tendens hen imod en øget statsforvaltning, en øget og stærkere statsmagt, en større statsregulering, eller ordenssynspunktet, som man måske ynder at sige fra socialistisk side, og fra et liberalistisk synspunkt lægger man vægt på, at det enkelte menneske bliver friere stillet i forhold til statsmagten. Det er tendenser, ikke længere systemer, det medgiver jeg gerne. Der er ikke længere noget socialistisk parti, der egentlig tror på et socialistisk samfundssystem. Måske det ærede medlem hr. Aksel Larsen i dag gør det, men jeg tror i hvert fald ikke, at socialdemokratiet gør det. Det betragter socialisme som en tendens, som man ønsker udviklingen skal glide hen imod. På samme måde er der ikke tale om Manchesterliberalisme eller Smiths liberalisme fra 1776, når man taler om liberalistisk politik her i landet 1960. Men alligevel har ordene deres betydning. De har alle en betydning, selv om det ikke er den samme betydning som i 1849 og 1776.